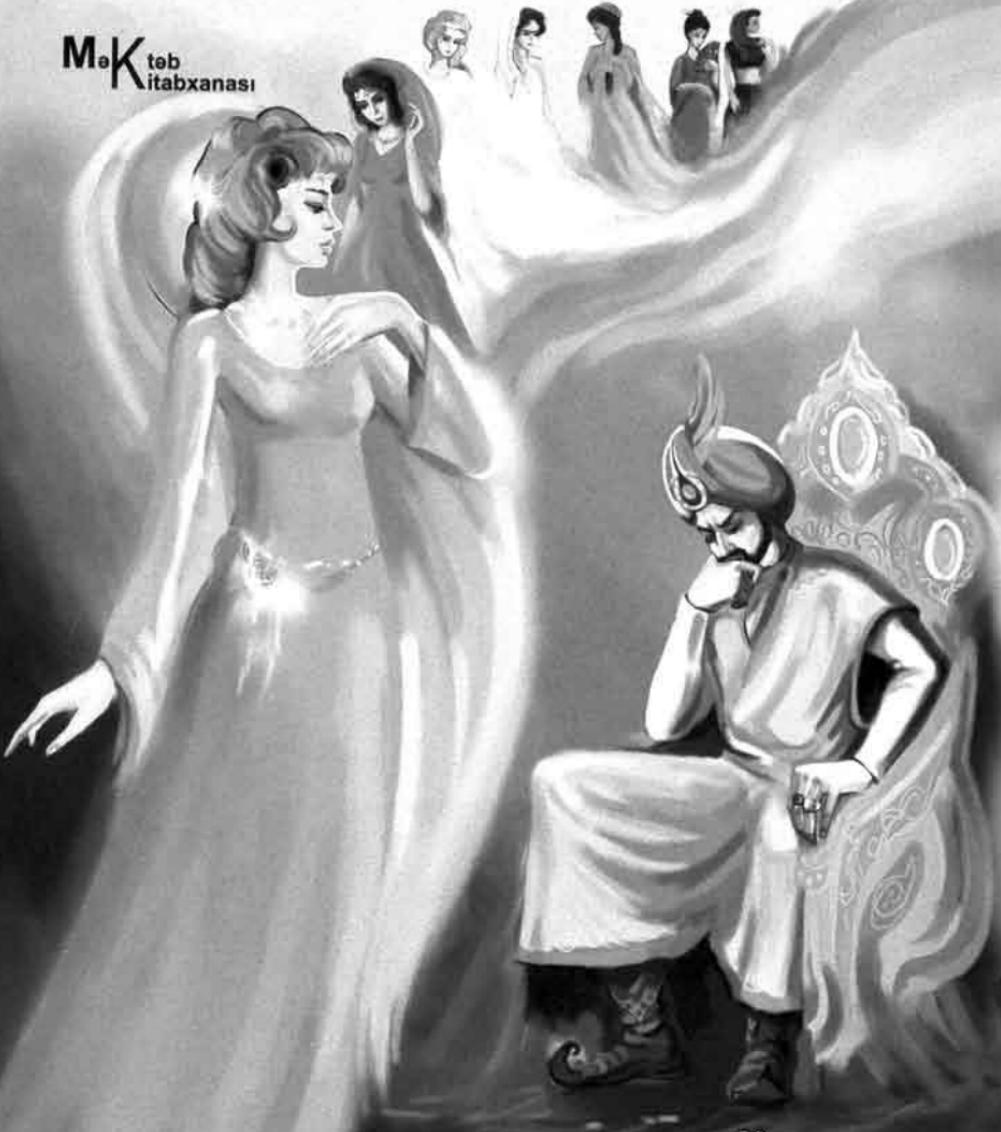

MəK
təb
itabxanası

MAHANIN NĀĞILLI

Məğrib gőzəlinin hekayəti

MəK
tab
itabxanası

NİZAMİ GƏNCƏVİ

MAHANIN NAĞILI

(«Məğrib gözəlinin hekayəti»)

M.F.Axundov adına
Azerbaycan Milli
Kitabxanası

«ASPOLIQRAF»
BAKİ-2010

AZ4 - 262 863

Nizami Gəncəvinin «Yeddi gözəl» poemasından
«Məğrib gözəlinin həkayəti»nin motivləri əsasında
uşaqlar üçün işləyən:

Gülər Ələkbərqızı

N 65 Nizami Gəncəvi. Mahanın nağılı. Bakı, «Aspoliqraf», 2010, 16 səh.

Bu nağıl dahi Azərbaycan şairi Nizami Gəncəvinin «Yeddi gözəl» poemasının motivləri əsasında yazılmışdır. «Artıq tamah baş yaran» atalar sözünə istinadən yazdığı həkayətdə böyük şair insani nəfsinə hakim olmağa, tamahının quluna çevrilməməyə, uca Tanrıya könlü verməyə çağırır.

N 4702060201 2010
053

© «Aspoliqraf», 2010

Redaktor: *Sevinc Nuruqızı*

Bədii və texniki redaktor: *Abdulla Ələkbərov*

Rəssam: *Arif Quliyev*

Kompyuterçi dizaynerlər: *Səbinə Məmmədova, Təhmasib Mehdiyev*

Korrektor: *Sevinc Hacıyeva*

Çapı imzalanmışdır 18.12.2009.

Kağız formatı 70x100/ mm . Sifariş 59.

Qiyaməti müqavilə ilə.

«Aspoliqraf» Nəşriyyat-Poliqrafiya müəssisəsi

Bakı, AZ 1052, F.Xoyski, 121^a

e-mail: aspoligraf_az@yahoo.com

Tel.: (994-12) 467-81-28/29

Bəhram şah yeddi ölkənin yeddi şahzadə qızını gətirib onlar üçün yeddi rəngli yeddi köşk tikdirmişdi. Sonra şah köşkləri gəzərək yeddi gözəlin bir-birindən maraqlı həkayətlərinə qulaq asırdı. O artıq dörd köşkdə qonaq olub, dörd gözəl şahzadənin nağılıını dinləmişdi. Bu gün növbə firuzəyi köşkdə yerləşmiş Məğrib gözəlinin idi.

Şah səhər tezdən başının dəstəsi ilə firuzəyi köşkə yol aldı. Firuzəyi köşkün yolu, divarları firuzəyi məxmərlə bəzədilmişdi. Sağ və sol tərəfdə firuzəyi paltarlı kənizlər səf çəkib durmuşdular. Bir neçə nəfər firuzəyi paltarlı nökər yarağı firuzə ilə bəzədilmiş bir atı tutub saxlamışdilar.

Bəhram şah cah-calal içərisindən keçib bir ağacın altında dayandı. Şəhin ayaqları altına firuzələr atdlar. O, atdan düşüb ağacın altında qurulmuş taxta əyləşdi.

Süfrəyə hər cür yemək-içmək düzülmüşdü. Kəmali-ədəblə taxtin üstündə oturdular. Şah üzünü məğrib gözəlinə tutub dedi:

— Ey ruhi-rəvanım, bizə bir şirin həkayət söylə!

Gözəl şahzadə bu kələmi Bəhram şahdan eşidib təbəssümələ dedi:

— Fərmanınız göz üstündədir. Dinləyin, sizə bir həkayət söyləyəcəyəm.

Gözəllər-gözəli bunu deyib, həkayətini başladı.

MAHANIN NAĞILI

Misir elində Mahan adlı çox dövlətli, mötəbər, gənc bir tacir vardi. Mahan ağıllı, bilikli cavандı. Bütün elmlərə yiyələnmişdi. Gündüzlər ticarətlə məşğul olur, gecələr isə elm öyrənirdi. Bir nəfərlə şərik dükkan açmışdı. Özü dükanda oturur, şəriki isə gedib başqa şəhərlərdən mal getirirdi.

Bir gec dostları Mahanı ziyafətə dəvət etdilər. Mahan dostlarını qırmayıb ziyafətə getdi. Həmin gecə şəriki mal dalınca getmişdi. Ziyafətə gələnlər yeyib-içir, şənlənir, çarhovuzun qırığında oturub maraqlı söhbətlər edirdilər.

Mahan durdu ki, bir az gəzişsin. Dostlarından aralanıb bağa düdü. Axşam qaranlığında gül kollarının arasında gəzməyə başladı. Nə qə-

dər gəzmişdi bilmədi, bir də hiss etdi ki, yanında kimsə dayanıb. Çevriləndə, şerikini görüb çox təəccübləndi, soruşdu:

– Qardaş, nə vaxt gəldin? Buranı necə tapdın, gecənin bu vaxtı xeyir ola?

Şeriki cavabında dedi:

– Getdiyim şəhərdə malı yaxşı qiymətə satdım, bizə lazım olan malı alıb geri döndüm. Axşama düşdüm. Şəhərin darvazaları bağlandığı üçün malı içəri keçirə bilmədim. Şəhərin kənarındaki karavansaraya qoydum. Malımıza müştəri var. Məmurların xəbəri olunca gecəyən sata bilsək, çoxlu mənfəət əldə edərdik.

Mahan mənfəət sözünü eşidib şirnikdi. Şerikinə qoşulub dostlarına heç nə demədən bağlı tərk etdi. Şeriki qabaqda, Mahan da onun ardınca xeyli at çapdılardı. Gecə qaranlığında uzun bir mənzil kəsdilər.

Arada Mahan şübhəyə düşdü, düşündü ki, bu şəhər kənarı nə uzaq oldu, hesabla gərək çoxdan çatmış olayırlar, amma tez şübhəni qovub özündən uzaqlaşdırıldı. Şərabdan başının hələ də dumanolu olduğunu fikirləşib tam arxayınlaşdı.

Yol uzandıqca uzanırırdı. Artıq hava işıqlaşırırdı, qaranlıq yavaş-yavaş əriyirdi. Birdən Mahanın qabaqda at çapan şeriki yox oldu. Mahan atının yüyünni elə qəfildən çəkdi ki, özünü saxlaya bilməyib yixıldı.

Ağlı başına gələndə özünü biyabanda tek-tənha gördü. Hərəkət etməyə hali qalmamışdı. Bu minvalla günortaya qədər yatdı.

Günorta gün qızıb yeri-göyü yandıranda Mahan yuxudan oyandı. Göz işlədikcə uzanan boş çölə bir ağac, bir kol gözə dəymirdi. İstidən gizlenmək üçün axtarıb bir mağara tapdı. Burda az qala əjdaha boyda ilanlar vardi. Ayaqları bir-birinə dolasşa da, mağaradan çıxıb getməyə üz qoydu.

Hara getdiyini bilmədən ta axşam düşənə qədər yol getdi. Hava qaralanda bir kahanın ağızında yixılıb qaldı. Üzüstə taqətsiz düşüb başına daha nə gələcəyini gözləyərkən qulağına addım səsləri gəldi. Başını qaldıranda gördü dalında ağır şələ olan iki nəfər yol gedir. Yolçuların biri qadın, biri kişi idi. Kişi onu görünçə yaxınlaşış kim olduğunu, bu kimsəsiz çölə tek-tənha nə etdiyini soruşdu. Mahan, nəhayət, bir insan səsi eşitdiyinə sevindi. Kişiye dedi:

– Nabələdəm. Adım Mahandır.

– Ey biçarə, bu xarabazara necə düşmüsən? Bu yerlər divlərin məskənidir.

Mahan başına gələn əhvalatı kişiyə danışdı. Kişi onu axıra qədər dinləyib dedi:

– Ey gözəl cavan, şükür et ki, xilas olmusan. O, divmiş, sənə insan kimi görünüb. Adına «çöllərin hayatı» deyirlər. Çox sənin kimi insanların canını alıbdır. Bəxtin gətirib ki, sağ qalmışan. Gəl bizə qoşul. Biz də sənin kimi insanıq. Sənə zərərimiz toxunmaz.

Mahan, nəhayət, xilas olacağına sevinib, yolçulara qoşuldu. Bələdçi-lər yanda, Mahan ortada, xoruz banına qədər yol getdilər. Qaranlıq yavaş-yavaş çəkilməyə başladı. Hava işiqlaşan kimi Mahanın yol yoldaşları qə-fildən gözdən itdilər. Yaziq Mahan yenə cölün ortasında tək-tənha qaldı.

Artıq yeriməyə dizlərində taqət qalmamışdı. Acliq, yorğunluq onu tamam üzmüdü. Çarəsiz qalıb yeməli otlardan, köklərdən axtarmağa başladı. Birtəhər acliğini dəf edib, yola düzəldi. O qədər getdi ki, gün batdı. Ətrafi zülmət bürüyəndə bir mağaraya girib yatdı. Gecənin bir aləmində qulağına səs gəldi. «Bu nə səsdir?» deyib mağaradan bayıra çıxdı. Gördü bir ath yedəyində də bir at yol keçir. Atlı Mahanın bə-rəberinə çatıb dayandı. Daşa qıslımlı Mahandan soruşdu:

– Kimsən, gecə vaxtı bu dağ-daşda nə gəzirsən? Sirrindən məni agah etməsən, səni qanına boyayacağam!

Mahan qorxusundan sapsarı oldu. Dedi:

– Ey yel kimi yol gedən igid, mən deyim sən gör mənim başıma nələr gəlib.

Mahan başına gələnləri atlıya danışdı. Atlı mat qaldı. Mahana ürəyi yandı. Dedi:

– Anan namaz üstəymış. Sənin rast gəldiyin o arvadla kişi cindirlər. İşləri-peşələri adam azdırmaqdır. Xoruz banını eşidən kimi qaçırlar. Arvadin adı Nila, kişininki isə Kiladır. Şükür et ki, salamat qurtarmışan. Səni bir kahaya aparıb qanını tökməyiblər. Min yedəyim-dəki ata, vaxtikən burdan uzaqlaşaq.

Mahanın daha düşünməyə hali qalmamışdı. Sakitcə ata minib atlıya qoşuldu, getdilər. Bir təpəyə çatıb ordan düzə baxdilar. Aşağı göy çəmənlik idi. Ordan dəf-qaval, xanəndə səsi gəldi. «Nuş olsun!» bağırıtları çölü başına götürmüştü. Hay-küydən, çəpik səslərindən qu-

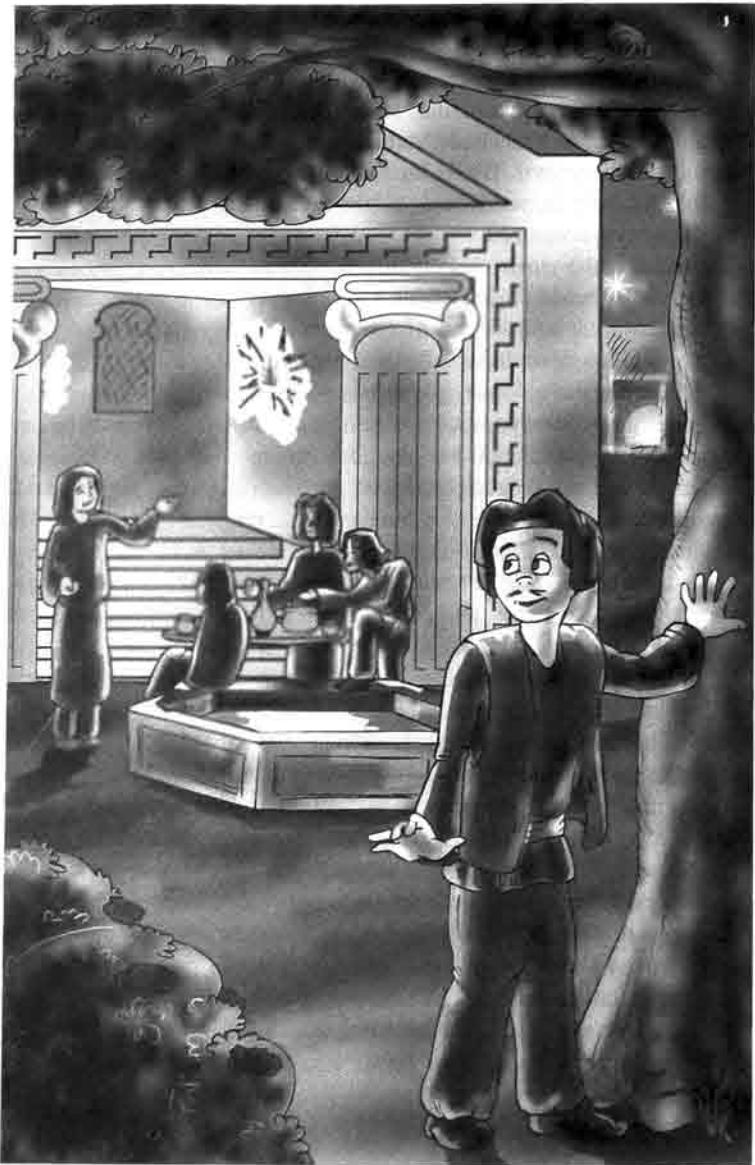
laq tutulurdu. Qara paltarlı sallaqdodaq bədheybətlər bir oyun çıxarırlar ki, gəl görəsən!

Mahan çevrildi görsün yol yoldaşı bu işə nə deyir, gördü yoldaş nə gəzir, ətraf əcinnə ilə doludur. Məşəl tutmuş əcinnələr Mahanı araya alıb rəqs etməyə başladılar. Mahan hiss etdi ki, altında at da əcinnələrə qoşulub oynayır. Bir də baxıb nə gördü? Altındakı at deyil, dörd-ayaqlı, iki qanadlı, yeddi başlı əjdahadır. Əjdaha yiğilib-açıılır, Mahanı daşa-qayaya vururdu.

Səhər açılıb xoruz banlayanadək əjdaha Mahanı oyuncaq kimi oynadıb atıb-tutdu. Səhər açılan kimi onu yerə salıb yox oldu. Əldən düşmüş Mahan özündən getdi. Soyuq torpağa sərilib ölü kimi qaldı. Günorta Güneş qalxıb istisi ilə onu oyadı.

Mahan başını qaldırdı, gözlərini ovub çölü nəzərdən keçirdi. Gör-dü ucu-bucağı olmayan boş çöldədir. Bu cölün torpağı qanla suvarılmış kimi qıpqrımızı idı. Mahan gecə çəkdiyi zillətdən yorulmasına baxmayaraq, qalxıb gücü gəldikcə qaçmağa başladı. Axşama qədər qaçı. Hava qaralmağa başlayanda axar sulu bir yerə çatdı. Suyu görüb sevindi, doyunca içib əl-üzünü yudu. Yatmaq üçün yer axtarmağa başladı. Düşündü ki, bir az yatıb dincələ bilsə, belkə, bu qara-qorxu-dan çıxar. Çünkü başına nə gəlirdisə gecə gəlirdi. Yatsayıdı, xəyalı onu dağa-daşa salmaz, qarabasmalara imkan olmazdı.

Xəlvət yer axtara-axtara gəzib bir mağara tapdı. Mağaranın içindən dar lağım keçirdi. Lağımın qurtaracağından pilləkən başlayırdı. Mahan pilləkənlə enməyə başladı. Beləcə düz min pilləkəni endi. «Bu cür dərin quyuda mənə dəyib-dolaşan olmaz» deyə uzanıb yatdı. Bir az keçmiş oyanihın başının altını rahatlamaq istəyəndə, zülmət qaranlıqda düymə boyda işq gördü. Qalxdı ki, görsün bu işq hardan gəlir. Yaxınlaşdı, kiçik bir dəlik gördü, dəliyi başı keçəcək qədər ovub ge-nəltdi. Başını çıxarıb gördü nə? Bura əsl cənnət bağıdır. Bağda daha nə meyvə yox idi? Yetişmiş almalarla, armudlara baxanda adamin ağızının suyu axırdı. Heyvanın xoş ətri insəni bihuş edirdi. Yanağı qırmızı şaftalılar, ləl sandığına oxşayan narlar göz qamaşdırırı. İnnab, püstə, əncir, üzüm o qədər gözəl idi ki, bunları görünçə dünənki cə-hənnəm Mahanın yadından çıxdı. Əlini uzadıb meyvələrdən dərdi. yedikcə yedi.

Meyvə o qədər bol idi ki, Mahan dərdiyini axıradək yemirdi, eləcə dişləyib yera atıldı. Birdən «oğrunu tutun» deyə qışqırıq qopdu. Mahan gördü əlində çomaq tutmuş bir qoca kişi ona tərəf gəlir. Qoca Mahanın yanına çatıb dayandı. Üzünü ona tutub qəzəblə dedi:

– Sən kimsən, gecə vaxtı mənim bağımıda nə işin var? Mən min bir əziyyətlə bağbecərmışəm ki, sən yolub tökəsən?

Mahan qocanın çox qəzəbli olduğunu görüb qorxdu. Dedi:

– Mən evindən-eşiyindən didərgin düşmüş bir qəribəm, rəhmin gölsin, günahımdan keç, cəzalandırma məni.

Qoca bağban onun yalvardığını görüb yumşaldı. Çomağını əlindən yenə qoyub soruşdu:

– Sənə nə bəla üz verib ki, yerindən-yurdundan didərgin düşmü-sən? Hansı bədxislət sənə bu günə salıb?

Mahan qocanın yumşaldığını görüb ürəkləndi. Dərdini açıb ona danışdı. O, başına gələnləri danışdıqca qocanın heyrətdən gözleri böyüyürdü. Mahan hekayətini qurtaranda qoca dedi:

– Sən zülm dəryasına düşübənmiş, Allah səni qoruyub. Otur, dur ona dua elə.

Mahan qocanın mehribanlığını görüb onu bir dost, bir qardaş kimi sevdi. Dedi:

– Mən hələ də o mənəhus diyarın hara olduğunu bilmirəm. Dünən başıma gələnlər ağlımı elə çəşdirib ki, az qala adım da yadimdən çıxıb. Ömrümüzə o cür dəhşət görməmişdim, yadıma düşəndə tüklərim biz-biz durur. Yenə şükürler olsun Allaha, nicat tapıb qurtuldum. Belə gözəl bir bağa düşdüm, sənin kimi üzündən nur yağan insana rast gəldim.

Qoca Mahana dedi:

– O gördüğün çöllər divlərin məskənidir. Onlar insan cildinə girmiş cinlərdir. İnsanı aldadıb, yalanlarla başını dumanlaşdırıb ümidiyor verir, sonra zülm edib qanını tökürlər. Əvvəlcə adama kömək edir, sonra elə bir quyuya salırlar ki, ordan çıxmak müşkül olur. İnsanların içində də belə divxasiyyət olanları var. Onlar da eynilə divlər kimi sadəlövh insanları şirin dillə aldadıb yolundan çıxarırlar, min bir bəlaya salırlar. Ağlılı insan heç vaxt xam xəyallara uyub yolundan çıxmaz. Sənsə görünür sadəlövh olub oyuna düşmüsən. İndi tamahkarlıq edib artıq

qazanc dalınca qaçmağının bəlasını çekirsən. Olan olub keçib, daha qurtulmusan, qəm yemə. Yaradan özünü doğrultmağın üçün sənə təzədən imkan verib.

Bu gördüğün bağ-bağça mənim alın tərimlə ərsəyə gəlib. Onun hər ağacı bir bağdan götürülib. Bu bağın meyvəsi bütöv bir şəhərin əhalisinə çatar. Üstəlik dolu anbarlarım var. Qızılımın, ləl-cavahiratının qədəri yoxdur. Allah mənə övladdan başqa hər şey verib. Sən ürəyimə yatdın. Razi olsan, sənə övladlığa götürərəm, bu vari-dövləti də sənə bağışlaram. Burda qayğısız yaşayıb ömür sürərsən, evlənmək istəsən, sənə gözəllər-gözəli bir qız allam. Qoca vaxtında mən də bağımdan, mal-dövlətimdən arxayı olub, rahatlanaram. Əgər mənim təklifimi qəbul edirsənə, gəl əhd-peyman bağlayaq.

Mahan bunları eşidəndə çox sevindi, qocanın əlini öpüb dedi:

– Bu nə sözdür, atacan! Sənin təklifini mən Allahın bir lütfü kimi qəbul edirəm. Bu gündən mən sənin oğlunam. Hər işimlə mənə bələdiyin etimadı doğrultmağa çalışacağam.

Qocaya Mahan bir-birinin əlini sixıb əhd-peyman bağladılar. Qoca onu öz sarayına dəvət etdi. Eyvanı bağ'a çıxan bu saray o qədər böyük və təmtəraqlı idi ki, Mahanın heyrətdən ağızı açıla qaldı. Divarı-daşı sanki qızıl-gümüşlə işlənmişdi. Tavan o qədər hündür idi ki, baxanda adamın gözü qamaşırıdı. Sarayın eyvanında çox uca bir səndəl ağacı bitmişdi. Nəhəng ağacın qol-budağı üstündə ipəklə süslənmiş taxt qurulmuşdu. Qoca Mahana dedi:

– Ağaca dirman, elə orda ağacın budağından asılmış boğcanı götür aç. Orda yemək üçün hər şey taparsan. Yə qarnını doyur. Mən də gedim sənin üçün otaq hazırlayıım. Mən qayıdانا qədər nəbadət ağacdən düşəsən. Nə qədər gec gəlsəm belə, yolumu gözlə. Hər kəs çağırsa, «ağacdakı kimdir» sorussa, səsini çıxarıb cavab vermə. Hətta çağırmanın mən olduğumu düşünsən, yaxşı-yaxşı yoxlayıb əmin olandan sonra yaxına burax. Unutma, əhdimiz baş tutsa, bu saray, bu bağ, və dövlət səninkidir.

Qoca Mahana xeyli öyünd-nəsihət verib getdi. Mahan baxıb gördü səndəl ağacından kəndir nərdivan asılıb. Yaxınlaşıb nərdivanla yuxarı dırmaşdı, sonra qocanın tapşırığı kimi nərdivani çəkib yiğdi. Ağaca oturub ətrafi seyr edərək xəyala daldı. Bir az sonra hiss etdi ki, acıb.

Boğcanı açıp sarı buğda çörəyindən, ağ lavaşdan doyunca yedi. Sərin sudan içib mütəkkəyə dirsəkləndi.

Artıq hava qaralmışdı. Qoca isə gəlib çıxmamaq bilmirdi. Bir az keçmiş Mahanın gözünə sayrısan işqlar dəydi. Gözünü ovuşdurub baxanda nə gördü? Əlində şam tutmuş bir dəstə qız düz ona tərəf gəlir. Qızlar yaxınlaşdırılar, dövrə vurub oturdular. Mahan saidi, on yeddi qız idi, hamısı da bir-birindən gözəl, bir-birindən cazibədar.

Qızlar şahane məclis qurub şənlənməyə başladılar. Süfrələr salıb hər cür nazü-nemət düzdülərlər. Quşlar kimi səs-səsə verib oxuyur, rəqs edirdilər. Mahan onları nəzərdən keçirib gördü bu qızların içində biri o qədər gözəldir ki, üzünə baxanda adam valeh olur.

Qızların yeyib-icib əylənmələrinə baxan Mahan ağacda oturmaqdan bezdi. İstədi düşüb qızlara qoşulsun, qocanın sözlərini xatırlayıb fikrindən daşındı.

Qızlar isə şənlənməkdə idilər. Hamısı bir-bir rəqs edəndən sonra süfrəyə isti, zəfəranlı aş, narplov, bütün qızardılmış körpə quzu, toyuq, balıq – daha nələr, nələr gəldi. Mahan bunları gördükcə tamahı düşür, külçələrin, yağılı fətinin iyi burnunu qıcıqlandırıqca ağızının suyu axıb gedirdi. Birdən qızların xanımı üzünü yanındakı qiza tutub dedi:

– Bu səndəl ağacında bir adam gizlənib. Çağır düşüb gəlsin, qonığımız olsun, bu gözəl nemətlərdən o da dadsın. Söylə ki, onsuz ağızımıza bir tikə almayıb gölməsini gözləyəcəyik.

Qız səndəl ağacına yaxın geldi. Səsləyib Mahanı çağrırdı. Mahan qocanın tapşırığını unudub qızın sözü ilə ağacdan düşdü. Gözəllər-gözəli onu rəfiqələrinin yanına gətirdi, süfrəyə dəvət etdi.

Mahan bütün gecəni səhərə qədər yedi-icdi, qızlara qoşulub əyləndi. Hava işıqlaşana yaxın birdən baxıb gördü ki, yanında oturan qart ifritədir. Ətrafda da ifritlər əl-ələ tutub yallı gedir. Mahan ələ qorxdu ki, qorxusundan qışqırıb ağlamağa başladı. Ifritə ondan əl çəkmədi, dan yeri ağaranadək Mahana işğəncə verdi: vurdu, döyüd, qolları arasında sıxıb əzdidi.

Xoruzlar banlayan kimi ifritlər Mahanı buraxıb qaçdırılar. Yaziq Mahan özündən gedib bihuş yıldı.

Günəş qalxıb nurunu yayanda Mahan gözlərini açdı. Ayılıb gördü ki, o saray deyilən şeydən əsər-əlamət yoxdur. Dünən gördüyü sərv

ağacları indi qaratikan kollarıdır. Meyvələr isə ilan-qurbağa olub yan-yörədə qaynaşır. Leş iyindən baş çatlayır. Gecə ney, rübəb, cəng saydığı o yan-bu yana atılmış heyvan sür-sümüyür. İçdiyi meylər, meyvə şirələri isə üfunət saçan çirkab imiş.

Mahan mat qalib ah çəkdi. Öz-özünə fikirləşdi ki, nə qəribə işdir, dünən hardaydim, bu gün hardayam. Dünən bura gözəl bağça-bağ, gözəllər oylağı idi, bu gün buranın cəhənnəmdən fərqi yoxdur. Atalar yaxşı deyib, çox istəyən azdan da olar.

Mahan səcdəyə düşüb Allaha yalvardı, tövbə edib nəzir dedi. Xeyli dua etdi. Üzünü torpağa sürtüb bütün gün – Ey kimsəsizləri qoruyan, mənə yol göstər, mənə nicat ver, – deyib ağladı.

Nəhayət, başını yerdən qaldıranda qarşısında firuzəyi paltar geymiş bir adam gördü. Bu kişinin üzünün nuru insanın gözünü qamaşdırır, sifətini görməyə mane olurdu. Mahan ağlamaqdən şışib qızarmış gözlərini ovuşdurub kişidən soruşdu:

– Kimsən? Niyyətin nədir?

Kişi cavabında:

– Xilaskarın Xızıram – gəlmisəm səni evinə aparam, əlini mənə ver, gözlərini yum! – dedi.

Mahan Xızırın əlindən tutub gözlərini yumdu. Bir an sonra gözlərini açanda özünü Misirdə, dostlarının əhatəsində gördü. Dostları o itən gündən rahatlıq nə olduğunu bilmirdilər, onun qayıtması üçün Allaha dualar edirdilər. Hamısı firuzəyi rəngli paltarda idi. Mahan bildi ki, dostları onu unutmayıb hər gün onun səlamətliyi üçün Allaha yalvarmışlar. Öz həmişəki libaslarından imtina edib Tanrıının rəmzi olan firuzəyi paltar geymişlər. Çox kövrəldi. Düşündü ki, indiyə qədər necə də sadəlövh olub ən böyük xəzinənin, yeni dostlarının qymətini bilməyib. Onları burda qoyub, var-dövlət dalınca qaçıb. Həmin gündən Mahan də özünə firuzəyi rəngdə libas tikdirdi. Bundan belə, dostlarından ayrılmayaçına, başqa rəng paltar geyməyəcəyinə and içdi.

Gözəl şahzadə Mahanın hekayətini başa vurub susdu. Şah çox məmənun olub gözlər-gözəlinə bu maraqlı, iibrətamız hekayətino görə təşəkkür etdi. Firuzəyi köşkü tərk edərək öz iqamətgahına yoldaşdı.

1m. 809.

Asf 262863

